

РЕШЕНИЕ

№ 574

гр. София, 02.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 17.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3406** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 88 във вр. с чл. 95 и сл. от ДОПК във връзка с чл. 32, вр. чл. 31 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/. Административното дело е образувано по жалба на И. Е. Г., чрез процесуалния й представител адв. Ч. срещу отказ за издаване на удостоверение на началника на отдел „Общински приходи - К. поляна“ в дирекция „Общински приходи“ към СО, в което да удостоверява подаването на декларация по чл. 32 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ и нейното съдържание, обективизирано в Писмо № ДКП22-Гр94-36/21.03.2022г.

В жалбата са наведени доводи, че оспорения отказ е незаконосъобразен и немотивиран. Жалбоподателката твърди, че независимо дали данъчно задълженото лице, съгласно чл.31, ал.1 или ал.2 от ЗМДТ, ще дължи или ще бъде освободено от задължението за заплащане на данък върху наследството, то е длъжно да подаде данъчна декларация. Още повече, че в конкретният случай откритото наследство и неговото деклариране е свързано с прилагане и на друго относимо национално и международно законодателство. Излага, че волята на декларатора подаващ данъчна декларация по чл.32 от ЗМДТ е свободна и той свободно може да избере, какво да декларира и какво да не декларира, като за тези си свои действия той носи съответната лична отговорност. Излага също, че задължението за деклариране произтича и от спазването на Регламент 648/2012г. на ЕС; Директива 849/ 2015 на ЕС; Директива 60/2005 на ЕС , Закон за мерките срещу изпирането на пари и всички

Регламенти и Директиви на ЕС описани в §3 и §4 от ЗМИП. Счита, че независимо дали данъчно задълженото лице, съгласно чл. 31, ал.1 и ал.2 от ЗМДТ, ще дължи или ще бъде освободено от задължението за плащане на данък наследство, то е длъжно да подаде данъчна декларация. Счита, че органът по приходите неправилно е постановил отказ в противоречие със закона. В заключение моли съда да отмени оспорения отказ и да постанови Решение, с което да задължи Столична Община, Дирекция „Общински приходи“ да издаде удостоверение по силата на което да удостовери подаването на Данъчна декларация по чл.32 от ЗМДТ с вх. № ДКП22-ГР94-30/ 10. 03. 2022 г. по описа на Столична Община, Дирекция „ Общински приходи” ОП - К. поляна и нейното съдържание, като това удостоверение следва да послужи пред Общински и Данъчни органи на Федерална Република Германия. В съдебно заседание оспорващата не се явява, представлява се от адв. Ч., който моли да се уважи жалбата, претендира разноски.

Ответникът по делото Началник отдел "ОП-К. поляна" Дирекция „Общински приходи“ СО чрез процесуалния си представител, в съдебно заседание оспорва жалбата, като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е инициирано на 10.03.2022г. И. Е. Г. е подадала Декларация по чл. 32 от ЗМДТ за облагане с данък върху наследствата, с вх. № ДКП22-ГР94-30/10.03.2022 г. в отдел „Общински приходи - К. поляна“./л.10-14./ Същата не е обработена, тъй като за придобитото по наследство имущество, лицето не дължи местен данък. Това е било многократно обяснено от служителите, приели въпросната декларация, тъй като в качеството ѝ на наследник по права линия, не попада в кръга на данъчно задължените лица, поради което за нея не възниква задължение за подаване на декларация за облагане с данък върху наследствата (в този смисъл Разяснение № 08-00-13 от 16.11.2016 г. на изпълнителния директор на НАП).

На 10.03.2022г. отдел „Общински приходи - К. поляна“ е издадено искане с изх.№ ДКП22-ГР94-30/1/ от 10.03.22г. относно подадена Декларация по чл. 32 от ЗМДТ за облагане с данък върху наследствата, с вх. № ДКП22-ГР94-30/10.03.2022 г., с искане за представяне на документи по чл.103 от ДОПК., връчено на процесуалния представител на жалбоподателката адв. Ч. на 10.03.2022г./л.30/

На 14.03.2022г. И. Е. Г., адв. Ч. е подадала Искане за административна услуга за местни данъци и такси с вх.№ [ЕГН]/10.03.22г./л.31/

На 15.03.2022г. адв. Ч. писмено е удостоверил в Искане за административна услуга за местни данъци и такси с вх.№ [ЕГН]/10.03.22г./л.31/, че не е получил удостоверение за дължим и платен данък.

До Столична община, Отдел – „Общински приходи-К. поляна“ е изпратено придружително писмо ОТ И. Г., чрез адв. Ч. с вх.№ ДКП22-ГР94-32 от 14.03.22г., с което моли да ѝ се издаде Удостоверение което да послужи пред данъчните и

общински власти на Ф., по силата на което да бъде удостоверено подаването на Декларация по чл.32, ал.1 от ЗМДТ с вх. № ДКП22-ГР94-30/10.03.2022 г. за облагане с данък върху наследствата.

В резултат е постановен процесния отказ да бъде издадено удостоверение за дължим и платен данък върху наследствата от Началник отдел „Общински приходи - К. поляна“ в дирекция „Общински приходи“ към СО, обективирано в Писмо № ДКП22-Гр94-36/21.03.2022г. писмото е връчено на жалбоподателката, чрез адв. Ч. на 22.03.2022г./л.35/

По делото е представена пълната административна преписка като съдържащите се в нея писмени доказателства не са оспорени от страните.

Отказа е мотивиран, че съгласно чл. 31, ал.2 от ЗМДТ данък върху наследството не се заплаща от преживелия съпруг и от наследниците по права линия без ограничения. Изложено е също, че на основание горесцитираното И. Г. не е данъчно задължено лице и не следна да подава декларация по чл. 32, ал. 1 от ЗМДТ за облагане с данък върху наследствата, поради което не може да бъде издадено удостоверение за дължим и платен данък върху наследствата.

При така установената фактическа обстановка, съдът стигна до следните правни изводи:

Съобразно разпоредбата на чл. 88 от ДОПК, приложима в производството по силата на препаращите разпоредби на чл. 4 от ЗМДТ, обслужването по смисъла на тази глава се извършва чрез издаване на документи от значение за признаване, упражняване или погасяване на права и задължения.

Такъв документ в случая представлява исканото удостоверение относно подаване на Данъчна декларация по чл.32, ал.1 от ЗМДТ за облагане с данък върху наследствата. Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 3 от АПК, отказът да се издаде документ, от значение за признаване или упражняване на права и задължения е индивидуален административен акт, като съгласно § 8 от ПЗР на АПК, производствата за издаване на индивидуален административен акт и тяхното обжалване по административен и съдебен ред се прилагат и при извършването на административна услуга /каквото е производството по реда на Глава дванадесета от ДОПК/, както и при обжалването на отказите за извършването им. В тази насока са и разпоредбите на специалния закон, в случая - ДОПК, като с поред чл. 92, ал. 1 от ДОПК на обжалване подлежи отказът да се издаде документ. По горните съображения в настоящия случай е неприложима защитата по реда на чл. 256 АПК срещу бездействието на административен орган за издаване на удостоверение с исканото съдържание.

Процесния отказ не е преминал задължителния административен контрол, жалбата е приета за разглеждане в хипотезата на чл. 95, ал. 3/предл.второ/ от ДОПК, представляващо абсолютна процесуална предпоставка и е годен предмет на съдебен контрол. Сезиран е местно компетентният административен съд.

Според данните по делото жалбата е подадена в законовия срок по чл. 195, ал. 3 от

ДОПК, срещу подлежащ на съдебен контрол акт, от лице, адресат на отказа, и съответно процесуално легитимирано при наличие на правен интерес да го оспорва, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

На основание чл. 160, ал. 2 от ДОПК, във вр. с чл. 144, ал. 2 от същия кодекс, съдът следва да прецени законосъобразността на административния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби.

Съобразно разпоредбата на чл. 95, ал. 1 ДОПК в настоящото производство на контрол за законосъобразност подлежи изричния отказ да бъде издадено удостоверение за дължим и платен данък върху наследствата от Началник отдел „Общински приходи - К. поляна“ в дирекция „Общински приходи“ към СО, обективизиран в Писмо № ДКП22-Гр94-36/21.03.2022г. - постановен отказ за издаване на удостоверение за приложимо законодателство. Оспорения административен акт е издаден от орган, който разполага с материална компетентност. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосновават отмяна на акта.

Спорът е във връзка с приложението на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 32, ал. 1 от ЗМДТ, при откриване на наследство данъчно задължените лица по чл. 31 или техните законни представители са длъжни в срок от 6 месеца да подадат декларация в общината по последното местожителство на наследодателя, а ако последният е имал местожителство в чужбина - по местонахождението на по-голямата част от имуществото му в страната.

Според разпоредбата на чл. 31, ал. 2 от ЗМДТ обаче данък върху наследството не се заплаща от преживелия съпруг и от наследниците по права линия без ограничения. В настоящия случай ищецът И. Г. е именно наследник по права линия на своята майка и не дължи данък върху наследствата върху наследственото имущество, което включва притежаваните от наследодателя движими и недвижими вещи и права върху такива вещи, както и другите му имуществени права, вземания и задължения към момента на откриване на наследството, освен ако със закон е предвидено друго.

Видно по подаденото Искане за административна услуга за местни данъци и такси вх. № [ЕГН]/14.03.2022 г. И. Е. Е. е поискала издаване на удостоверение за дължим и платен данък върху наследствата и съответно издаване на заверено копие на данъчна декларация по чл.32 на ЗМДТ по вх.№ДКП22-ГД94-30/10.03.22г. Такова удостоверение не е могло да ѝ бъде издадено именно защото И. Е. Г. не дължи данък и не е заплатила такъв.

Легалната дефиниция и видове „задължени лица“ е дадена в чл.14 от ДОПК. Съгласно Чл. 14 от ДОПК Задължени лица са физическите и юридическите лица, които: 1. са носители на задължението за данъци или задължителни осигурителни вноски; 2. са задължени да удържат и внасят данъци или задължителни осигурителни вноски; 3.

отговарят за задължението на лицата по т. 1 и 2. - Видове задължени лица

Нормата на Чл. 15 от ДОПК определя лицата, задължени да удържат и внасят данъци или задължителни осигурителни вноски. Съобразно изискванията на Чл. 15, ал. 1 от ДОПК Когато в закон е предвидено, че определено лице е задължено да удържа и внася данъци или задължителни осигурителни вноски, за това лице се прилагат правилата, определящи правата и задълженията на субект в производствата по този кодекс. Нормата на чл. 16, ал. 1 определя Отговорно трето лице. Това е задължено лице по чл. 14, т. 3, което в предвидените от закон случаи има задължение за внасяне на данъка или задължителната осигурителна вношка на носител на задължението или на лице, задължено да удържа и внася данъци или задължителни осигурителни вноски, които не са внесени в срок. Съгласно ал.2 за задължените лица по чл. 14, т. 3 се прилагат правилата, определящи правата и задълженията на субект в производствата по този кодекс. Според изискванията на чл.14,ал. 3 ДОПК Отговорността на задълженото лице по чл. 14, т. 3 обхваща данъците и задължителните осигурителни вноски, лихвите и разноските за събирането им.

От изложеното се налага извода, че И. Г. не е „задължено лице“ по смисъла на ДОПК и ЗМДТ.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че посочената от защитата нормативна уредба - Регламент (ЕС) № 648/2012 е неотнoсима към настоящия казес РЕГЛАМЕНТ (ЕС) № 648/2012 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 4 юли 2012 година относно извънборсовите деривати, централните контрагенти и регистрите на трансакции има друго приложно поле.

А що се касае до посочените Директиви, следва да се отбележи, че за разлика от регламента, който се прилага изцяло и директно, директивата определя цели, които да се постигнат от страните членки в определен срок. Този срок позволява на националните правителства да адаптират местното законодателство към новата регламентация. Към момента не е налице директива, която пряко да задължава данъчния орган да приема Декларация по чл.32, ал.1 от ЗМДТ от не данъчно задължените лица по чл. 31 или техните законни представители.

Съдът споделя изводите, че в процесния случай, от представените доказателства, не може да се направи категоричен извод, че са изпълнени условията, при наличието на които лицето може да се издаде Удостоверение което да послужи пред данъчните и общински власти на Ф., по силата на което да бъде удостоверено подаването на Декларация по чл.32, ал.1 от ЗМДТ с вх. № ДКП22-ГР94-30/10.03.2022 г. за облагане с данък върху наследствата.

Предвид горните констатации, съдът преценява обжалваният отказ за извършване на исканата административна услуга за материално законосъобразен, поради което жалбата на И. Е. Г., следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на делото и при заявеното от ответника искане, същият има право на

разноски за юрисконсултско възнаграждение, дължимо от жалбоподателя. При дело без определен материален интерес съобразно чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е предвидено адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв.

Водим от горното, Административен съд София-град, Трето отделение, 60 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Е. Г., чрез процесуалния ѝ представител адв. Ч. срещу отказ за издаване на удостоверение на началника на отдел „Общински приходи - К. поляна“ в дирекция „Общински приходи“ към СО, в което да удостоверява подаването на декларация по чл. 32, ал.1 от Закона за местните данъци и такси и нейното съдържание, обективизирано в Писмо № ДКП22-Гр94-36/21.03.2022г.

ОСЪЖДА И. Е. Г. да заплати на Столична община, отдел „Общински приходи - К. поляна“, юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 (петстотин) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: